

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7252/2568

มหาวิทยาลัย น. โจทก์ บริษัท พ. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 193/30

ย่อ / หลักกฎหมาย

หนังสือสำนักงานประกันสังคม ที่ รง 0609/ว 907 เรื่อง แนวปฏิบัติการวินิจฉัยสถานพยาบาลตามบัตรรับรองสิทธิฯ ส่งผู้ประกันตนไปรักษาต่อ ลงวันที่ 13 กันยายน 2548 ข้อ 2 ระบุว่า กรณีสถานพยาบาลตามบัตรรับรองสิทธิฯ ไม่สามารถให้การรักษายาบาลแก่ผู้ประกันตนได้ หรือมีความจำเป็นต้องส่งผู้ประกันตนไปตรวจพิเศษ สถานพยาบาลจะต้องส่งผู้ประกันตนไปรักษาต่อ ณ สถานพยาบาลที่มีศักยภาพสูงกว่า โดยดำเนินการตามขั้นตอน คือ ออกหนังสือส่งตัวผู้ประกันตนไปรักษาต่ออย่างชัดเจนโดยไม่มีเงื่อนไขและรับผิดชอบค่ารักษายาบาลที่เกิดขึ้นให้แก่สถานพยาบาลที่มีศักยภาพสูงกว่าต่อไปด้วย ดังนี้ การที่โรงพยาบาล ป. ส่งผู้ประกันตนซึ่งเป็นผู้ป่วยสิทธิประกันสังคมไปรักษาต่อที่โรงพยาบาล ว. ซึ่งเป็นสถานพยาบาลที่มีศักยภาพสูงกว่า โดยออกหนังสือส่งตัวอันเป็นการรับรองว่าโรงพยาบาล ป. จะเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายนั้นเป็นการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ในหนังสือสำนักงานประกันสังคมดังกล่าว การที่โรงพยาบาล ป. ออกหนังสือส่งตัวอันเป็นการรับรองดังกล่าวจึงเป็นการยอมผูกพันตนเข้าชำระหนี้ค่ารักษายาบาลของผู้ประกันตนซึ่งเป็นผู้ป่วยสิทธิประกันสังคมซึ่งเป็นลูกหนี้ชั้นต้นให้แก่โจทก์ ถือได้ว่าเป็นสัญญาประเภทหนึ่งซึ่งคู่สัญญาทำด้วยความสมัครใจ ย่อมสมบูรณ์ใช้บังคับได้และไม่มีความขัดแย้งกับกฎหมายบัญญัติอายุความไว้โดยเฉพาะ จึงต้องใช้อายุความ 10 ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/30

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 438,429.35 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้นแก่โจทก์ จำเลยให้การและแก้ไขคำให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ให้จำเลยชำระเงิน 438,429.35 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 3 เมษายน 2563 เป็นต้นไป จนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 ประกอบมาตรา 224 วรรคหนึ่ง ที่แก้ไขใหม่ บวกด้วยอัตราร้อยละ 2 ต่อปี แต่ไม่เกินร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่โจทก์มีคำขอมานั้นนับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมในศาลชั้นต้นและชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า โจทก์เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่เป็นหน่วยงานของรัฐอยู่ในกำกับของกรุงเทพมหานคร มีฐานะเป็นนิติบุคคลที่ไม่เป็นส่วนราชการและไม่เป็นรัฐวิสาหกิจ ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2553 ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็นมหาวิทยาลัย น. โรงพยาบาล ว. เป็นส่วนหนึ่งของคณะแพทยศาสตร์ ว. ซึ่งเป็นงานส่วนหนึ่งของโจทก์ จำเลยมีฐานะเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชน จำกัด มีวัตถุประสงค์ประกอบกิจการโรงพยาบาลเอกชน และสถานพยาบาล ใช้ชื่อทางการค้าว่า โรงพยาบาล พ. ซึ่งเดิมใช้ชื่อว่า โรงพยาบาล ป. ซึ่งเป็น

สถานพยาบาลประกันสังคมเอกชน โดยมีบริษัท ท. เป็นเจ้าของและผู้บริหาร ต่อมาวันที่ 25 มกราคม 2561 จำเลยและบริษัท ท. ทำสัญญาโอนกิจการทั้งหมด โดยบริษัทดังกล่าวตกลงโอนกิจการทั้งหมดของบริษัทซึ่งมีอยู่ ณ เวลา 23.59 นาฬิกา ของวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2561 (วันเสร็จสมบูรณ์) ให้แก่จำเลยเพื่อให้จำเลยดำเนินกิจการโรงพยาบาล ป. ต่อไป ทั้งนี้ ที่ประชุมผู้ถือหุ้นให้สัตยาบันการเข้าซื้อและรับโอนกิจการเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2561 เดิมโรงพยาบาล ป. ได้ส่งผู้ประกันตนซึ่งเป็นผู้ป่วยสิทธิประกันสังคมมารักษาต่อที่โรงพยาบาล ว. ซึ่งเป็นสถานพยาบาลที่มีศักยภาพสูงกว่าจำนวนหลายรายหลายครั้ง โดยโรงพยาบาล ป. ออกหนังสือรับรองการส่งตัวผู้ประกันตนและรับรองว่าโรงพยาบาล ป. จะเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่าย ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ในหนังสือสำนักงานประกันสังคม ที่ รง 0609/ว 907 เรื่อง แนวปฏิบัติกรณีสถานพยาบาลตามบัตรรับรองสิทธิฯ ส่งผู้ประกันตนไปรักษาต่อ ลงวันที่ 13 กันยายน 2548 โรงพยาบาล ป. ค้างชำระค่ารักษาพยาบาลตั้งแต่ปี 2556 ถึงปี 2559 เป็นเงิน 957,942.60 บาท โจทก์ทวงถามแล้วนางสาวดลใจ ผู้อำนวยการฝ่ายบัญชีและการเงินของโรงพยาบาล ป. มีหนังสือถึงโจทก์ขอผ่อนชำระ 10 งวด โจทก์มีหนังสือถึงโรงพยาบาล ป. ให้ผ่อนชำระ 5 งวด ต่อมาโรงพยาบาล ป. โดยบริษัท ท. ออกเช็คชำระหนี้แก่โจทก์ เป็นเช็คลงวันที่ 9 มิถุนายน 2560 จำนวนเงิน 100,752 บาท ต่อมาโจทก์ทวงถามอีก โรงพยาบาล ป. โดยบริษัท ท. ออกเช็คชำระหนี้แก่โจทก์อีก เป็นเช็คลงวันที่ 14 มีนาคม 2561 จำนวนเงิน 418,761.25 บาท เมื่อหักเงินที่เรียกเก็บตามเช็คแล้วโรงพยาบาล ป. คงค้างค่ารักษาพยาบาลแก่โจทก์ 438,429.35 บาท มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกว่า คดีโจทก์ขาดอายุความ หรือไม่ เห็นว่า หนังสือสำนักงานประกันสังคม ที่ รง 0609/ว 907 เรื่อง แนวปฏิบัติกรณีสถานพยาบาลตามบัตรรับรองสิทธิฯ ส่งผู้ประกันตนไปรักษาต่อ ลงวันที่ 13 กันยายน 2548 ข้อ 2 ระบุว่า กรณีสถานพยาบาลตามบัตรรับรองสิทธิฯ ไม่สามารถให้การรักษายาบาลแก่ผู้ประกันตนได้ หรือมีความจำเป็นต้องส่งผู้ประกันตนไปตรวจพิเศษสถานพยาบาลจะต้องส่งผู้ประกันตนไปรักษาต่อ ณ สถานพยาบาลที่มีศักยภาพสูงกว่าโดยดำเนินการตามขั้นตอน คือ ออกหนังสือส่งตัวผู้ประกันตนไปรักษาต่ออย่างชัดเจนโดยไม่มีเงื่อนไข และรับผิดชอบค่ารักษาพยาบาลที่เกิดขึ้นให้แก่สถานพยาบาลที่มีศักยภาพสูงกว่าต่อไปด้วย ดังนี้ การที่โรงพยาบาล ป. ส่งผู้ประกันตนซึ่งเป็นผู้ป่วยสิทธิประกันสังคมไปรักษาต่อที่โรงพยาบาล ว. ซึ่งเป็นสถานพยาบาลที่มีศักยภาพสูงกว่า โดยออกหนังสือส่งตัวอันเป็นการรับรองว่าโรงพยาบาล ป. จะเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายนั้นเป็นการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ในหนังสือสำนักงานประกันสังคมดังกล่าว การที่โรงพยาบาล ป. ออกหนังสือส่งตัวอันเป็นการรับรองดังกล่าวจึงเป็นการยอมผูกพันตนเข้าชำระหนี้ค่ารักษาพยาบาลของผู้ประกันตนซึ่งเป็นผู้ป่วยสิทธิประกันสังคมซึ่งเป็นลูกหนี้ชั้นต้นให้แก่โจทก์ ถือได้ว่าเป็นสัญญาประเภทหนึ่งซึ่งคู่สัญญาทำด้วยความสมัครใจ ย่อมสมบูรณ์ใช้บังคับได้ และไม่มีกฎหมายบัญญัติอายุความไว้โดยเฉพาะ จึงต้องใช้อายุความ 10 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/30 มิใช่กรณีเจ้าของสถานพยาบาลฟ้องเรียกเอาค่ารักษาพยาบาลและค่าใช้จ่ายอย่างอื่น รวมทั้งเงินที่ได้ออกทดรองไป ซึ่งมีอายุความ 2 ปี ตามมาตรา 193/34 (11) เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าโรงพยาบาล ป. มียอดค้างชำระค่ารักษาพยาบาลแก่โจทก์รวม 18 ยอด ซึ่งโจทก์ทวงถามแล้วไม่ได้รับชำระหนี้ โจทก์จึงอาจใช้สิทธิเรียกร้องหนี้แต่ละยอดได้ตั้งแต่วันที่ 21 พฤศจิกายน 2556 ถึงวันที่ 26 มิถุนายน 2559 เมื่อเริ่มนับแต่เวลาที่โจทก์อาจบังคับสิทธิเรียกร้องในหนี้ดังกล่าวจนถึงวันที่โจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 2 เมษายน 2563 ยังไม่เกิน 10 ปี คดีโจทก์จึงไม่ขาดอายุความ ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผล ฎีกาข้อนี้

ของจำเลยฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปว่า จำเลยจะต้องรับผิดชอบค่ารักษาพยาบาลแก่โจทก์หรือไม่ เพียงใด เห็นว่า บริษัท ท. ซึ่งเป็นเจ้าของโรงพยาบาล ป. ได้ออกรายการซึ่งรวมถึงทรัพย์สินและหนี้สินของบริษัททั้งหมดให้แก่จำเลยเสร็จสมบูรณ์เมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2561 โดยขณะนั้นโรงพยาบาล ป.ค้างชำระค่ารักษาพยาบาลแก่โจทก์ และจากการหักชำระหนี้ครั้งสุดท้ายยังคงมีหนี้ค้างชำระ 438,429.35 บาท ดังนี้ เมื่อไม่ปรากฏหลักฐานว่าหนี้สินดังกล่าวอยู่นอกเหนือสัญญาออกรายการ และไม่ว่าบริษัท ท. จะอยู่ระหว่างชำระบัญชีดังที่จำเลยฎีกาก็ตาม จำเลยก็ต้องผูกพันรับผิดชอบชำระหนี้จำนวนดังกล่าวแก่โจทก์ตามสัญญาออกรายการดังกล่าว ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

จักษ์ชัย เยพิทักษ์ · ปรีชา เชิดชู · อัจฉรา วรวิวงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7252/2568>